

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
FRICTION

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I
PREVODI. Translated from the English FRICTION, Copyright 2015 by Sandra
Brown Management, Ltd. First published in the United States by Grand Central
Publishing, New York.

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01830-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN

**KEC IZ
RUKAVA**

Preveo Aljoša Molnar

Beograd, 2016.

PROLOG

Dva stasita pripadnika saobraćajne policije, koja su stajala na barikadi, zurlala su u nju ne odajući nikakve emocije, ali zbog medijske pažnje poslednjih nekoliko dana, znala je da su je prepoznali i da ih uprkos nepokolebljivom držanju interesuje zašto sudija Holi Spenser želi da bude što bliže sceni krvavog ubistva.

„... rupa od metka na grudima...“

„... tragovi poveza na zglobovima ruku i nogu...“

„... delimično u vodi, delimično van nje...“

„... krvoproliće...“

To su bile fraze kojima je policijski narednik Lester opisao scenu s druge strane barikade, iako je rekao da ju je poštedito „groznih detalja“. Takođe joj je rekao da se udalji, da ode kući, da ne bi trebalo da bude ovde i da nema ništa što bi mogla da uradi. Onda se provukao ispod barikade, seo u svoj automobil i izveo lastin rep, okrenuvši auto prema mestu zločina.

Ako ne bude otišla svojevolsno, nekoliko pozornika će je odvesti, a to bi samo napravilo još veću scenu. Krenula je prema svom automobilu.

Za onih nekoliko minuta koliko je bila odsutna, još bolničara i predstavnika zakona došlo je do mesta zločina. Sada je tu stajao čitav red osvetljenih automobila, kamioneta i kombija, parkiranih uz ivičnjak s obe strane bočnog puta. Raskrsnica se nalazila duboko u zarasloj šumi i videla se na svega nekoliko mapa. Bilo ju je skoro nemoguće naći, osim ako niste znali da treba tražiti znak s armadilom, za radnju za prepariranje životinja.

Večeras je ovo bilo veoma posećeno mesto.

Atmosfera koja je vladala u okupljenoj gomili skoro da je bila vesela. Bleštava svetla službenih vozila podsećala su Holi na vašar. Posmatrači, čiji se broj stalno povećavao, i koje je nesreća privlačila kao što krv privlači ajkule, stajali su u grupama i spekulisali o broju tela, o tome ko je nastradao i kako.

Nehotice čuvši jednu grupu koja se kladila ko je preživeo, poželela je da završiti: *Nije vam ovo zabava!*

Kad je stigla do svog auta, ostala je bez daha, a usta su joj bila suva od strepnje. Ušla je i stisnula volan, toliko snažno naslonivši čelo na njega da ju je zabilelo.

„Vozi, sudijo.“

Skoro da je iskočila iz sopstvene kože. Hitro je okrenula glavu i kroz dah izgovorila njegovo ime kad je videla s koliko mu je krvi natopljena odeća.

Ogromna crvena mrlja bila je sasvim sveža i presijavala se na kaleidoskopu sevajućih crveno-belo-plavih boja, koje su se nalazile svuda oko njih. Iz dubokih očnih duplji gledao ju je s nekim odsajjem u očima. Čelo mu je bilo orošeno znojem, a pramenovi kose zalepljeni za njega.

Ostao je potpuno nepomičan, zavaljen u uglu zadnjeg sedišta, leve noge potpuno ispružene, a krvlju umrljani vrh kaubojske čizme uperio je prema krovu automobila. Desna noga mu je bila savijena u kolenu. Desna šaka počivala je na njoj, držeći pištolj koji je delovao preteće.

Rekao je: „To nije moja krv.“

„Čula sam.“

Pogledavši niz svoj dugački torzo, ozbiljno i gorko se nasmejao. „Bio je mrtav pre nego što je pao na zemlju, ali hteo sam da budem siguran. Glup potez. Upropastio sam ovu košulju, a bila mi je jedna od omiljenih.“

Nije je zavarala ni tobožnja ravnodušnost ni opuštenu držanje. Odavao je utisak kao da će svakog trena skočiti, a imao je brze reflekse.

Policajci ispred njih počeli su da se kreću duž linije vozila posmatrača, mašući vozačima da raščiste taj deo puta. Ili će uraditi ono što joj kaže, ili će je uhvatiti s njim u automobilu.

„Narednik Lester mi je rekao da ste...“

„Upucao kućkinog sina? Istina. Mrtav je. A sad vozi.“

Pet dana ranije

Kroford Hant se probudio znajući da je ovo dan koji je dugo iščekivao. Još pre nego što je otvorio oči, osetio je radost koja mu se poput balona nadimala u grudima, ali napad teskobe istog trena ga je izduvao.

Možda neće ići baš onako kako je zamislio.

Istuširao se na uobičajen način, ali je potrošio više vremena nego obično na doterivanje: čišćenje zuba, temeljno brijanje, sušenje kose fenom umesto da je pusti da se sama osuši. Ali nije umeo dobro da rukuje fenom pa mu je kosa na kraju izgledala isto kao i uvek – neukrotivo. Zašto se nije setio i otišao kod frizera?

Primitio je nekoliko sedih vlasi na zulufima. Zajedno s još nekoliko blagih linija oko očiju i po jednom na krajevima usana, činile su ga zrelijim.

Ali sudija će ih verovatno smatrati znacima teškog života.

„Ma ko je šiša.“ Nije više imao živaca za samoprocenjivanje, pa se zato okrenuo od ogledala u kupatilu i otišao u spavaću sobu da se obuče.

Razmišljao je da obuče odelo, ali je shvatio da će to biti previše, kao da se trudi da impresionira sudiju. Osim toga, u mornarskoplavom vunenom odelu osećaće se kao pogrebnik. Odlučio se za sportski sako i kravatu.

Iako je na krstima osećao koliko mu nedostaje futrola za pištolj, odlučio je da je ne stavi.

Otišao je u kuhinju, skuvao kafu i sipao pahuljice u činiju, ali ništa mu nije prijalo zbog nervoze u stomaku pa je sve prosuo u drobilicu. Dok su žitne pahuljice nestajale, pozvao ga je advokat.

„Jesi li dobro?“ Kvaliteti koji su Vilijama Mura činili dobrim advokatom nisu mu pomagali kao ljudskom biću. Posedovao je izvesnu količinu dostojanstva i

nikakav šarm, pa je, iako je nazvao da pita Kroforda kako je, ovo pitanje zvučalo kao neki izazov na koji očekuje potvrđan odgovor.

„Nije loše.“

„Sud zaseda tačno u dva.“

„Da. Voleo bih da je ranije.“

„Ideš li prvo u kancelariju?“

„Razmišljao sam o tome. Možda. Ne znam.“

„Mogao bi. Posao će ti odvući misli od saslušanja.“

Kroford je pokušao da izvrda. „Videću kako će jutro proteći.“

„Nervozan si?“

„Nisam.“

Advokat je skeptično frknuo. Kroford je priznao da oseća malo leptirića u stomaku.

„Prošli smo kroz sve“, rekao je advokat. „Gledaj sve pravo u oči, naročito sudiju. Budi iskren. Sve će biti u redu.“

Iako je sve zvučalo lako, Kroford je duboko izdahnuo. „U ovom trenutku, uradio sam sve što sam mogao. Sad je na sudiji, a ona je sigurno već odlučila.“

„Možda. A možda i nije. Odluka zavisi od toga kako ćeš se danas držati na suđenju.“

Kroford se osmehnuo. „Ali bez pritiska.“

„Imam dobar osećaj.“

„Bolje taj nego onaj drugi. Ali šta će se desiti ako danas ne pobedim? Šta će onda? Osim da platim nekom da ukloni sudiju Spenser.“

„Da nisi ni slučajno pomislio da izgubiš.“ Pošto Kroford nije odgovorio, Mur je počeo da pridikuje: „Poslednje što nam treba jeste da uđeš u sudnicu pesimističan.“

„Aha.“

„Stvarno to mislim. Ako budeš delovao nesigurno, potonućeš.“

„Aha.“

„Uđi tamo samouvereno, sigurno, kao da si im već isprašio tur.“

„Ukapirao sam, u redu.“

Reagujući na klijentovu mrzovoljnost, Mur je malo popustio. „Naći ćemo se ispred sudnice malo pre dva.“ Prekinuo je vezu bez pozdrava.

Imao je mnogo vremena pre nego što ode u sud, pa je počeo da tumara po kući i proverava stvari. Frižider, zamrzivač i ostava bili su dobro snabdeveni. Služba za čišćenje bila je juče i tri marljive žene ostavile su čitavu kuću u

besprekornom stanju. Sâm je spremio kupatilo i namestio krevet. Nije video više ništa što je mogao da poboljša.

Na kraju je otišao u drugo kupatilo, ono koje je nedeljama spremao za Džordžijin povratak, ne dozvoljavajući sebi da misli kako od ove noći njegova mala devojčica možda neće provoditi svaku noć pod njegovim krovom.

Ukrašavanje je prepustio prodavačici iz salona nameštaja. „Džordžija ima pet godina. Treba da krene u obdanište.“

Ona je pitala: „Omiljena boja?“

„Ružičasta. Druga omiljena, ružičasta.“

„Imate li neki budžet?“

„Samo opušteno.“

Ozbiljno je shvatila njegove reči. Sve je u sobi bilo ružičasto, osim beličastog uzglavlja, komode s fiokama i toaletnog stočića s ovalnim ogledalom, koje je moglo da se okreće između dva uspravna vretena.

Dodao je nekoliko stvarčica za koje je mislio da će se Džordžiji dopasti: slikovnice s koricama u pastelnim bojama, s dugama, jednorozima i sličnim stvarima, malu kolekciju plišanih igračkica, baletsku suknjicu s odgovarajućim baletankama sa šljokicama i jednu lutku s ružičastom dvorskom haljinom i zlatnom krunom. Prodavačica ga je ubeđivala da je to soba iz snova svake petogodišnje devojčice.

Jedino što je nedostajalo bila je devojčica.

Poslednji put je pregledao sobu, a onda otišao iz kuće i, ne čineći to namerno, shvatio da se uputio prema groblju. Nije otišao tamo još od Dana žena, kada je sa tastom i taštom odveo Džordžiju da obiđe grob majke koje se nije sećala.

Džordžija je svečano položila buket ruža na grob, kako su joj i rekli, a onda podigla glavu i pitala ga: „Možemo li sada na sladoled, tata?“

Ostavivši tasta i taštu da odaju poštu svojoj pokojnoj kćerki, podigao je Džordžiju i odneo je do automobila. Ciknula bi svaki put kada bi on tobože zapeo i zateturao se pod njenom težinom. Smatrao je da to Bet ne bi smetalo. Da li bi više volela da se Džordžija smeje jedući sladoled, ili da plače nad njenim grobom?

Nekako mu je bilo u redu da je danas obiđe, iako je došao praznih ruku. Nije shvatao šta bi buket cveća mogao da znači nekom pod zemljom. Dok je stajao pored groba, ništa nije saopštio duhu svoje mrtve žene. Odavno nije imao šta da joj kaže, a ionako mu ta verbalna pročišćenja nisu pomagala da se oseća bolje. U svakom slučaju, Bet ni najmanje nisu pomagala.

Zato je samo piljio u datum uklesan u granitnu ploču i psovao, psovao osećaj krivice koji je imao, nakon čega je obećao kosmičkom lutkaru, koji ga možda sluša, da će, bude li dobio starateljstvo nad Džordžijom, učiniti sve što je u njegovoj moći da joj sve nadoknadi.

Holi je pogledala na sat dok je u prizemlju sudnice čekala lift. Kad je stigao i vrata se otvorila, prigušila je uzdah što vidi Grega Sandersa unutra.

Stala je u stranu i pustila da prvo svi izađu. Sanders je stigao samo do vrata, ali tu je stao i sprečio je da uđe.

„Pa, sudijo Spenser“, otezao je. „Baš mi je drago što sam naleteo na vas. Možete mi prvi čestitati.“

Iscedila je osmeh. „Da li bi to bilo ispravno?“

Postavio je šaku na vrata da ih spreči da se zatvore. „Upravo idem iz sudnice. Presuda u slučaju Malori? Nije kriv.“

Holi se namrštila. „Ne vidim da je to razlog za slavlje. Vaš klijent je optužen za brutalni napad na prodavca za vreme oružane pljačke. Prodavac je izgubio oko.“

„Ali moj klijent nije opljačkao tu radnju.“

„Zato što se uspaničio i pobjegao kad je pomislio da je prodavca prebio nasmrt.“ Bila je upoznata sa slučajem, ali pošto je advokat odbrane Sanders bio njen protivnik na predstojećem izboru za sudiju Okružnog suda, slučaj je prebačen u nadležstvo drugog suda.

Greg Sanders se zlobno i samozadovoljno osmehnuo. „Pomoćnik okružnog tužioca nije uspeo to da dokaže. Moj klijent...“

Holi ga je prekinula. „Već ste izneli svoj slučaj na suđenju. Ni u ludilu ne bih od vas tražila da to ponovo uradite. Molim vas, pustite me.“

Obišla ga je i ušla u lift. On je izašao, ali je i dalje držao šaku na vratima. „Nižem pobeđe. A kad dođe novembar...“ Namignuo je. „Na redu je ona velika.“

„Čini mi se da se pripremate za veliko razočaranje.“ Pritisnula je dugme za peti sprat.

„Ovog puta neće biti sudije Votersa da vam prokrči put.“

Zadržavali su jedan od tri lifta. Ljudi su postajali nestrpljivi i streljali ih ljutitim pogledima. I pored toga što su smetali drugima, nipošto nije htela da Gregu Sandersu pravda ni sebe ni svog mentora. „Moram da stignem u sudnicu za petnaest minuta. Molim vas da pustite vrata.“

Dotle se Sanders već mučio da spreči automatiku da zatvori vrata. Govoreći da ga samo ona čuje, rekao je: „Šta je to lepuškasta mlada advokatica činila dobrom starom sudiji Votersu i naterala ga da joj pomogne kod guvernera?“

Ovo „lepuškasta“ bilo je omalovažavajuće, ni najmanje laskavo.

Osmehnula se, ali nervozno. „Ma nije valjda, gospodine Sanderse? Pribegavate seksualnim insinucijama na račun poštovanog sudije Votersa i mene? Mora da ste strašno nesigurni u novembarski ishod.“ Ovog puta bez „molim“, izgovorila je: „Pustite vrata.“

Podigao je ruke u znak predaje i ustuknuo. „Zabrljaćete. Samo je pitanje vremena.“ Vrata su se zatvorila pred njegovim iskeženim licem.

Holi je ušla u kabinet i zatekla svoju pomoćnicu gospođu Debru Brigs kako jede kiselo mleko za stolom. „Hoćete jedno?“

„Ne, hvala. Upravo sam se suočila sa svojim suparnikom.“

„Ako vam to ne pokvari apetit, ništa neće. Podseća me na staru mazgu koju je moj deda imao dok sam bila dete.“

„Mogu da uočim sličnost. Duguljasto lice, velike uši, zubat osmeh.“

„Mislila sam na drugi kraj mazge.“

Holi se nasmejala. „Ima li poruka?“

„Merilin Vidal je dvaput zvala.“

„Nazovi je i reci da sam u sudnici. Javiću joj se posle ovog saslušanja.“

„Neće joj se svideti što odlažem.“

Merilin, neumorna mašina koja je vodila njenu kampanju, umela je da bude strašno naporna. „Ne, neće, ali će preboleti.“

Holi je ušla u kabinet i zatvorila vrata. Bilo joj je potrebno nekoliko minuta da se sabere pred predstojeće saslušanje oko starateljstva. Susret sa Sandersom – a mrzela je samu sebe zbog toga – izazvao je u njoj neuobičajen nemir. Bila je ubeđena da će ga pobediti na izborima i zadržati poziciju sudije koja joj je privremeno dodeljena.

Ali dok je oblačila odoru, njegova poslednja opaska odjeknula je u njenom umu poput zlokobnog predskazanja.

„Kroforde?“

Stigao je ranije i pokušavao od se oslobodi negativnih misli dok je zurio kroz treperavo staklo prozora na četvrtom spratu velelepne zgrade Suda Okruza Prentis.

Začuvši svoje ime, okrenuo se. Grejs i Džo Gilroj išli su prema njemu smrknutih lica, što je i odgovaralo razlogu zbog kog su bili tu.

„Zdravo, Grejs.“

Njegova tašta bila je sićušna i lepuškasta, s očima kroz koje je isijavala sva njena ljupkost. Uglovi očiju su joj se blago podigli, što je bila fizička crta koju je Bet nasledila. On i Grejs kratko su se zagrlili.

Dok se odvajala od njega, pogledala ga je od glave do pete. „Lepo izgledaš.“

„Hvala. Zdravo, Džo.“

Pustio je Grejs i rukovao se s Betinim ocem. Džooov hobi bila je stolarija, zbog čega je imao gomilu žuljeva na dlanovima. I zaista, sve u vezi s Džoom Gilrojem bilo je žilavo, naročito za čoveka koji je zagazio u sedamdesete.

„Kako ide?“, pitao ga je.

Kroford se na silu osmehnuo. „Sjajno.“

Džo je, izgleda, shvatio da preteruje, ali nije komentarisao. Niti je Krofordu uzvratilo osmeh.

Grejs je rekla: „Mislim da smo svi pomalo nervozni.“ Oklevala je, a onda je Kroforda pitala šta misli o saslušanju.

„Misliš, da li ću pobediti ili izgubiti?“

Delovala je izmučeno. „Molim te, nemoj da razmišljaš o ishodu u smislu pobede ili gubitka.“

„Zar ti ne misliš tako?“

„Mi samo želimo najbolje za unuku“, rekao je Džo. U prevodu, to je značilo da bi za Džordžiju bilo najbolje da ostane s njima. „Siguran sam da sudija Spenser želi isto.“

Kroford je držao jezik za zubima, odlučivši da sačuva svoj govor za sudnicu. Razgovor s njima o ovoj temi bio je besmislen i samo bi mogao da dovede do antagonizma. Danas on i njegovi tast i tašta stoje sa suprotnih strana pravnog problema, a ishod bi mogao veoma duboko da utiče na sve. Neko će napustiti sudnicu poražen i nesrećan. Kroford neće biti u stanju da im čestita ako sudija presudi u njihovu korist, a nije nameravao ni da im poželi sreću. Pretpostavljao je da i oni manje-više osećaju isto prema njemu.

Pošto su se obe strane složile da Džordžiju potpuno isključe iz ovog procesa, Kroford je pitao Grejs gde su je smestili dok su na sudu. „Druži se s unukom naših komšija. Bila je mnogo uzbuđena kad sam je odvela. Peći će kolače.“

Kroford se trgnuo. „Poslednja tura joj je bila malo živa u sredini.“

„Uvek ih izvadi prerano“, dodao je Džo.

Kroford se osmehnuo. „Ne može da sačeka da ih proba.“

„Mora da se nauči strpljenju.“

Kako bi zadržao osmeh na usnama, Kroford je morao da stisne zube. Njegov tast umeo je ovako da provocira i ukazuje na manjkavosti Krofordovog karaktera. Ova opaska bila je mamac, izrečen u pravom trenutku. Pre nego što je Kroford stigao da odgovori, advokat Gilrojevih izašao je iz lifta. Izvinili su mu se i otišli do njega.

Za nekoliko minuta stigao je i Krofordov advokat. Hod Bila Mura bio je žustar kao i njegov karakter. Ali danas su njegov odlučan korak ometali potencijalni porotnici koji su se okupili u hodniku, tražeći svoju sudnicu.

Advokat se probio kroz njih, prišao Krofordu i zajedno su ušli u sudnicu sudije Spenser.

Sudski stražar Čet Barker bio je pravi stub suda. Bio je krupan i veoma društven. Pozdravio je Kroforda po imenu. „Veliki dan, a?“

„Jeste, Čete.“

Službenik ga je potapšao po ramenu. „Srećno.“

„Hvala.“

Krofordova zadnjica jedva da je dodirnula sedište stolice kad je Čet sve zamolio da ustanu. Sudija je ušla u sudnicu, popela se na podijum i sela u fotelju s visokim naslonom, koja je Kroforda onespokojavajuće podsećala na tron. Na neki način, to je i bila. Na tom mestu je uvaženi sudija Holi Spenser imala apsolutnu moć.

Čet je obznanio da sud počinje s radom i sve zamolio da sednu.

„Dobar dan“, rekla je sudija. Pitala je advokate da li su suprotstavljene strane prisutne, a kada su formalnosti obavljene, spustila je ruke na sto.

„Iako sam preuzela ovaj slučaj od sudije Votersa, upoznala sam se s njim. Koliko sam razumela, maja 2010. Grejs i Džo Gilroj podneli su molbu za privremeno starateljstvo nad unukom Džordžijom Hant.“ Pogledala je Kroforda. „Gospodine Hante, vi se niste protivili toj molbi.“

„Ne, časni sude, nisam.“

Vilijam Mur je ustao. „Smem li da se obratim, časni sude?“

Klimnula je.

U svom brbljivom stilu, advokat je izneo glavne tačke Krofordove molbe za sticanje starateljstva i zaključio zašto je pravo vreme da mu se Džordžija vrati. Završio je rečima: „Gospodin Hant joj je otac. Voli je, i ljubav mu je uzvraćena, kao što su to dva dečja psihologa potvrdila. Verujem da imate izveštaje o njihovoj proceni Džordžije.“

„Imam i pročitala sam ih.“ Sudija je zamišljeno gledala Kroforda, a onda rekla: „Gospodin Hant će dobiti priliku da se obrati sudu, ali prvo želim da čujem Gilrojeve.“

Njihov advokat skočio je na noge, spreman da iznese zamerke na Krofordovu molbu za zapisnik. „Pre četiri godine, psihička stabilnost gospodina Hanta dovedena je u pitanje, časni sude. Odrekao se svoje kćerke bez ijedne reči, što ukazuje na to da je znao da će joj biti bolje s dedom i babom.“

Sudija je podigla ruku. „Gospodin Hant se tada složio da je u najboljem Džordžijinom interesu bilo da je smesti kod njih.“

„Nadamo se da ćemo ubediti sud da bi trebalo i da ostane kod njih.“ Pozvao je Grejs da svedoči. Zaklela se. Sudija Spenser ohrabrujuće joj se osmehnula dok je ova sedala na klupu za svedoke.

„Gospođo Gilroj, zašto se vi i gospodin Gilroj protivite zetovoj molbi da stekne puno starateljstvo nad svojom kćerkom?“

Grejs je oblizala usne. „Pa, naš dom je jedini dom koji Džordžija poznaje. Dali smo sve od sebe da od njega načinimo brižnu i zdravu sredinu za nju.“ Nastavila je da obrazlaže udobnu atmosferu koju su stvorili.

Sudija Spenser ju je konačno prekinula. „Gospođo Gilroj, niko u ovoj prostoriji, čak ni gospodin Hant, ne poriče da ste stvorili predivan dom za Džordžiju. Moja odluka se neće zasnivati na tome da li ste se dobro brinuli za dete, već da li je ili ne gospodin Hant spreman i sposoban da obezbedi podjednako dobar dom za nju.“

„Znam da je voli“, rekla je Grejs, s nelagodnom pogledavši u njegovom pravcu. „Ali sama ljubav nije dovoljna. Da bi se osećalo sigurno, detetu treba postojanost, rutina. Pošto Džordžija nema majku, potrebna joj je prva sledeća najbolja stvar.“

„Njen tata.“ Reči koje je Kroford promrmljao privukle su neodoljivo pogledu svih prisutnih, uključujući i sudiju.

Bil Mur ga je podgurnuo i prošaputao: „Doći ćeš i ti na red.“

Sudija je postavila Grejs još nekoliko pitanja, ali je zaključak bio da tašta veruje da će udaljšavanje Džordžije od njihovog doma imati štetne posledice na njen mladi život. Završila je rečima: „Moj suprug i ja osećamo da će, ako je odvojite od nas, to imati veoma štetan uticaj na Džordžijin emotivni i psihički razvoj.“

Krofordu je ova izjava zvučala smišljeno i uvežbano, kao nešto što je advokat naučio Grejs da kaže, a ne nešto što je sama smislila.

Sudija Spenser pitala je Krofordovog advokata ima li nekih pitanja za gospođu Gilroj. „Da, časni sude, imam.“ Otišao je do klupe za svedoke i nije traćio vreme na ljubaznosti. „Džordžija često provodi vikende s gospodinom Hantom. Da li je to taćno?“

„Da, jeste. Kada smo shvatili da je dovoljno porasla da provede noć bez nas, i da je Kroford... pa, dovoljno *pouzdan*, poćeli smo da je puštamo da ostaje preko noć. Ponekad i dve.“

„Kad se vraćala posle ovih noći kod oca, kakva je Džordžija bila?“

„Kakva?“

„U kakvom je psihićkom stanju bila, opšte gledano? Da li bi potrćala ka vama sva uplakana, široko raširenih ruku, zahvalna što se konaćno vratila? Da li je delovala preplašeno, zastrašeno, prestravljenno? Da li je ikada pokazala da je emotivno rastrojena? Da je povućena i nekomunikativna?“

„Ne. Ona je... bila je dobro.“

„Plakala je *samo* kada ju je otac vraćao vama. Da li je to taćno?“

Grejs je oklevala. „Ponekad je plakala kada ju je vraćao. Ali samo ponekad. Ne svaki put.“

„Ćešće je plakala posle dućih poseta ocu“, rekao je advokat. „Drugim rećima, što je duće bila s njim, to je veća bila njena teskoba zbog odvajanja i povratka vama.“ Primetio je da se advokat Gilrojevih sprema da uloći prigovor i mahnuo mu da ostane da sedi. „Ovo je bio moj zakljućak.“

Izvinio se sudiji, ali Kroford je znao da mu nije ćao što je stekao jedan poen prednosti i što je to zabelećeno u zapisnik.

Uputio je Grejs joć jedno pitanje. „Kada ste poslednji put videli gospodina Hanta u alkoholisanom stanju?“

„Pre nekog vremena. Ne sećam se taćno.“

„Pre nedelju dana? Mesec? Godinu?“

„Mnogo ranije.“

„Mnogo ranije“, ponovio je Mur. „Pre ćetiri godine? U najgorem stanju, dok je ćalio zbog gubitka supruće?“

„Da. Ali...“

„Po vašem saznanju, da li je gospodin Hant ikada bio pijan dok je bio s Džordćijom?“

„Nije.“

„Da li je ikad izgubio ćivce i udario je?“

„Ne.“

„Da li je vikao na nju, koristio pogrdne ili vulgarne reči pred njom?“

„Ne.“

„Da li joj nije davao da jede kad je bila gladna?“

„Ne.“

„Da li je propustio da je veže na sedištu u automobilu? Da li se nekad nije pojavio kad ga je očekivala? Da li je *ikada* propustio da ispuni fiziološke ili emocionalne potrebe svoje kćeri?“

Grejs je pognula glavu i tiho odgovorila. „Ne.“

Mur se okrenuo prema sudiji i široko raširio ruke. „Časni sude, ovaj postupak je čisto traćenje vremena. Gospodin Hant je počinio neke greške, koje vrlo spremno priznaje. Kako je vreme prolazilo, on je ponovo izgradio svoj život. Preselio se u Prentis iz Hjustona samo da bi redovno viđao kćer. Otišao je na savetovanje koje je pre dvanaest meseci naredio vaš prethodnik. Ni cela godina nije umanjila njegovu rešenost da ponovo stekne starateljstvo nad svojim detetom, i tvrdim da, osim sebičnih interesa, nema nikakve druge osnove gospodina i gospođe Gilroj za osporavanje molbe mog klijenta.“

Advokat Gilrojevih je skočio na noge. „Časni sude, osnove mojih klijenata za osporavanje molbe nalaze se u dosijeu. Gospodin Hant je pokazao da nije podoban...“

„Imam dosije, hvala vam“, rekla je sudija Spenser. „Gospođo Gilroj, molim vas, odstupite sa klupe. Volela bih da sada čujem gospodina Hanta.“

Grejs je otišla s klupe za svedoke pometeno, kao da je potpuno izneverila njihov cilj.

Kroford je ustao, ispravio kravatu i prišao. Čet mu je pružio Bibliju da položi zakletvu. Kroford je seo i pogledao sudiju – oči u oči, kako ga je Mur naučio.

„Gospodine Hante, pre četiri godine vaše ponašanje dovelo je u sumnju sposobnosti da budete dobar roditelj.“

„Zbog čega se i nisam protivio da Džo i Grejs dobiju privremeno starateljstvo nad Džordžijom. Imala je samo trinaest meseci kad je Bet umrla. Trebala joj je konstantna nega, a mene su okolnosti sprečavale da joj to pružim. Zbog mojih obaveza na poslu i sličnih stvari.“

„Ozbiljnih sličnih stvari.“

To nije bilo pitanje. Držao je jezik za zubima.

Sudija je prevrnula nekoliko naizgled službenih dokumenata i prešla prstom preko jednog od njih. „Uhapšeni ste i priznali ste da ste vozili u pijanom stanju.“

„Jednom. Ali ja...“

„Uhapšeni ste zbog nedoličnog ponašanja na javnom mestu i...“

„Urinirao sam.“

„... napada.“

„Bila je to barska tuča. Pritvoreni su svi koji su makar i jednom zamahnuli pesnicom. Pušten sam bez...“

„Imam dosije.“

Sedeo je i kipeo, shvativši koliko mu prošlost uništava budućnost. Sudija Holi Spenser nije bila blaga prema njemu. Dugo i zamišljeno ga gledajući, ponovo je prelistala nekoliko stranica koje je nazvala njegovim dosijeom. Pitao se koliko loše izgledaju svi ti prekršaji tako ispisani crno na belo. Ako je njeno mrštenje bilo ikakav znak, nisu izgledali dobro.

Konačno je rekla: „Otišli ste na sve savetodavne razgovore.“

„Sudija Voters je bio jasan da je svaki obavezan. Svih dvadeset i pet. Pobri-
nuo sam se da ne propustim nijedan.“

„Izveštaj psihijatra je veoma iscrpan. Po njenim rečima, neverovatno ste napredovali.“

„Mislim da jesam. *Znam da jesam.*“

„Odajem vam priznanje, gospodine Hante, i divim se vašoj posvećenosti da povratite starateljstvo nad kćerkom, koju očigledno volite.“

Evo ga, pomislio je.

„Međutim...“

Vrata u zadnjem delu sudnice naglo su se otvorila i jedna prilika, kao iz horor filma, potrčala je središnjim prolazom s pištoljem u rukama. Prvi me-
tak pogodio je zid iza klupe za svedoke, prošavši tačno između Kroforda i
sudije Spenser.

Drugi je sudskog službenika Četa Barkera pogodio pravo u grudi.

2

Hici su ispaljivani brzo, jedan za drugim. Kroford je pokušao da ih prebroji,
ali je izgubio račun u haosu koji je nastupio u sudnici.

Sudija Spenser je skočila sa stolice, uspaničeno dozivajući Četa po imenu.

Džo je gurnuo Grejs sa stolice na zemlju, a onda se sagnuo pored nje.

Advokati su se bacili na pod, tražeći zaklon pod stolovima za kojima su sedeli. Stenografinja je učinila isto.

Potpuno ignorišući haos i prodornu vrisku, napadač odeven u jarkobelo, crta lica iskrivljenih providnom plastičnom maskom, prekoračio je Četovo nepomično telo kao da nije tu, i nastavio da se kreće i puca, ciljajući prema prednjem delu sudnice.

Kroford je sve to istog trena primetio i reagovao instinktivno: preskočio je ogradu koja je delila klupu za svedoke od podijuma za sudiju, oborio sudiju na zemlju, a onda legao na nju.

Četiri hica? Pet? Šest? Kroford je prepoznao pištolj kao devetomilimetarski. Zavisno od veličine okvira...

Osetivši da je strelac zaobišao klupu za svedoke i kročio na platformu, Kroford je hitro okrenuo glavu. Čovek je naciljao na njega. Kroford se bacio unazad. Petom cipele ga je pogodio u čašicu kolena, i to dovoljno jako da napadaču poremeti ravnotežu. Ovom je ruka poletela nagore, a ispaljeni metak zario se u tavanicu. Još uvek bez ravnoteže, zateturao se unazad s platforme, a onda se okrenuo i potrčao prema bočnom izlazu iz sudnice.

Kroford se pridigao na jedno koleno i nagnuo se nad sudiju. Uverivši se da je živa, skočio je s platforme kao trkač sa starta. Kleknuo je pored Četa, istog trenutka ustanovio da je mrtav i, ne dozvolivši sebi da razmišlja o gubitku jednog dobrog čoveka, otkopčao njegovu futrolu i istrkao službeni revolver iz nje.

Jedan od stražara iz druge sudnice utrčao je kroz stražnja vrata i klizeći se zaustavio kad je video da Kroford proverava da li je Četov revolver napunjen. Stražar je posegnuo za svojim oružjem.

Kroford mu viknu: „Teksaski rendžer Hant! Čet je pogođen!“

„O, Kroforde, zaboga, šta se dogodilo?“

Civili su počeli da se okupljaju iza nervoznog stražara. „Neka ovi ljudi ostanu u zaklonu. Javi onim policajcima dole da je u zgradi strelac. Maskiran je i od glave do pete obučen u belo. Reci im da me ne pomešaju s njim.“

Do tog trenutka već je stigao do bočnog izlaza, kroz koji je čovek koji je pucao nestao. Neznatno je otvorio vrata, i pošto se ništa nije dogodilo, širom ih otvorio i proleteo kroz njih, mašući pištoljem s jedne na drugu stranu. Dugački i uski hodnik bio je pust, izuzev jedne žene koja je stajala na vratima kancelarije, široko otvorenih usta, rukom se držeći za grlo.

„Vratite se u kancelariju.“

„Šta se događa? Ko je bio taj moler?“

„Kuda je otišao?“

Pokazala je prema vratima požarnih stepenica. Kad je Kroford stigao do nje, gurnuo ju je u kancelariju i zatvorio vrata. „Zaključajte se“, rekao joj je kroz vrata. „Sakrijte se pod sto i ne izlazite. Pozovite policiju i ispričajte im šta ste videli.“

Potrčao je niz hodnik prema požarnim stepenicama.

Jedan muškarac iz neke druge kancelarije provirio je u hodnik, video Kroforda i oči su mu se razrogačile od straha. „Molim vas, ja...“

„Slušajte!“ Ne gubeći vreme na objašnjavanje, Kroford mu je ukratko rekao da se sakrije dok se situacija ne smiri. Čovek se povukao u kancelariju i zalupio vrata.

Kroford je usporio kad je stigao do vrata požarnih stepenica, oprezno prešavši ostatak puta. Kratko je provirio kroz kvadratni i žicom ojačani prozor na gornjoj trećini vrata. Nije video ništa kroz staklo pa je oprezno povukao vrata i, ispruživši pištolj, širokim pokretima ruke pregledao stepenište iznad i ispod sebe. Ništa se nije dogodilo.

Kročio je na stepenište, gde je zastao, sačekavši neki zvuk ili pokret koji bi mu rekao u kom pravcu je napadač pobjegao. A onda, negde iza njega...

Hitro se okrenuo kad je zamenik šerifa prošao kroz vrata u hodnik. Prepoznali su se, što je bila sreća, jer su jedan drugom uperili oružje u glavu. Zamenik se spremao da progovori kada je Kroford stavio prst na usta.

Zamenik, klimnuvši u znak razumevanja, mahnuo je da će ići dole, a Kroford gore. *Polako*, bezglasno je rekao Kroford.

Držeći se blizu zida, Kroford se popeo stepeništem do sledećeg odmorišta. Otvorio je vrata prema hodniku, koji je bio potpuno isti kao i onaj na spratu ispod. Mermerni pod i zidovi okrečeni bež bojom, tipično za državne zgrade. Tu i tamo, poneki uramljeni portret nekog namrštenog i davno zaboravljenog vladinog službenika. Vrata vode u razne kancelarije s obe strane hodnika.

Negde na pola puta, dva muškarca i jedna žena tiho su razgovarali, preplaničenih lica. Jedan od muškaraca, primetivši da je Kroford naoružan, podigao je ruke u znak predaje.

„Ja sam teksaski rendžer“, prošaputao je Kroford. „Jeste li videli nekog čoveka obučenog u belo?“ Setivši se kako je prva žena opisala strelca, dodao je: „Molera?“

Odmahnuli su glavama.

„Zaključajte se u kancelarije. Ne prilazite vratima i ne otvarajte nikome osim policiji.“

Kroford se vratio na stepenište. Čuo je korake koji su dopirali odozdo i shvatio da je zamenik šerifa sreo pojačanje koje se penjalo s prvog sprata, na kom se nalazila kancelarija šerifa Okruga Prentis. Očigledno nisu videli čoveka koji je pucao kako silazi stepeništem. Da jesu, bilo bi mnogo više buke, verovatno i pucnjeva koji bi odjekivali na stepeništu.

Kroford je nastavio da se penje. Kad je stigao do odmorišta na šestom spratu, prišao je vratima i pogledao na obe strane kroz prozor u hodnik. Još jedna grupica službenika suda stajala je u gomili. Delovali su preplašeno, ali ne i histerično, što bi verovatno bio slučaj da je maskirani strelac protrčao pored njih.

Neznatno je otvorio vrata i, sprečivši ih da ga pitaju za pucnjeve koje su čuli, predstavio se i prošaputao im da se sakriju, što su oni brže-bolje i uradili. Lagano se povukao nazad prema stepeništu i nastavio do sledećeg odmorišta, koje se nalazilo samo pola sprata više. Ono se završavalo kod izlaza na krov.

U ćošku pored vrata ležali su beli kombinezon, bela kapa, par gumenih rukavica i nazuvice za cipele. Ispod te gomile verovatno bi pronašao i masku, ali ništa nije dirao.

Ono što je očigledno nedostajalo na gomili odbačenih stvari bio je pištolj.

Nagnuvši se preko ograde i pogledavši dole, video je zamenika i nekoliko drugih uniformisanih policajaca koji su se nećujno penjali. Kroford je klimnuo glavom prema vratima krova. Jedan od policajaca vratio se na prethodno odmorište i tiho rekao nešto u mikrofonski pričvršćen za epoletu, nakon čega je Krofordu i ostalima pokazao podignut palac.

Kroford je znao da je do sada uvežbana akcija za vanredne situacije već otpočela. Zgradu suda će opkoliti policajci. Izlazi će biti blokirani i svako ko bude pokušao da izađe biće zaustavljen. Tim specijalnih snaga je krenuo. Snajperisti su bez sumnje već zauzimali pozicije na krovovima susednih zgrada.

Napadač ovo nije baš najbolje planirao. Jedini ishod za njega bio je loš. Osim ako ne ume da leti, nikako neće izaći iz ove zgrade kao slobodan čovek. Čim to bude shvatio, možda će odlučiti da sa sobom povede još nekoliko ljudi pre neizbežnog hapšenja. Već je ubio Četa, naočigled svedoka. Zašto ne bi pokušao da sve stavi na kocku i stekne reputaciju masovnog ubice?

Kroford je zbacio sportski sako s ramena i spustio ga na pod, a onda odškri-
nuo izlazna vrata. „Hej, družel!“, rekao je kroz procep. „Hajde da popričamo!“